

Sue Bentley

Varázslatos róni

KÜLÖNÖS
KÍVÁNSÁG

Delfin
KÖNYVEK

Marcie kétségbeesetten szeretne saját pónit, de úgy tűnik, ez mostanában nem valósulhat meg. Ám szomorúsága csak addig tart, amíg fel nem fedezi a hátsó kertben Üstököst, a varázslatos pónit. Marcie és Üstökös mágikus kalandok során segítenek egymásnak.

„Annyira boldog vagyok, hogy Üstökös végre visszatért! Most Marcie az a szerencsés, aki a barátja lehet egy ilyen különleges állatnak.”

Léna

„Nagyon vagány dolog, ha az embernek van egy olyan varázslatos barátja, mint Üstökös. Biztos nehéz lehet titokban tartani.” **Benett**

Sue Bentley

Varázslatos Póni

KÜLÖNÖS

KÍVÁNSÁG

— részlet —

★ Prológus ★

Üstökös próbált egy leheletnyi reményt csempészni magába, miközben hazafelé repült a varázslatos szigetre.

– Fatima már biztosan épségben otthon van! – kiáltotta az ifjú póni. Az ikertestvérének már nagyon régóta nyoma veszett.

Üstökös kitárta aranytollas szárnyait, lefelé száguldott, egyre gyorsult a széles tenger felett, vágta a hullámokon. Hamarosan feltűnt előtte a Szivárványköd-sziget. A hegyeket és az erdőket majdnem elrejtették

a halványan csillogó, szivárványszínű felhők, amikről a sziget a nevét kapta. Üstökös szíve felderült. Jó érzés volt hazatérni.

A varázslatos póni a part fölé suhant. Krémszínű szőrén, lobogó arany sörényén és farkán úgy csillogtak a szivárványszínű cseppek, akár az ékkövek. Néhány pillanattal később földet ért egy kis tisztás fűvén.

Üstökös a fejét hátracsapva, óvatosan nézett végig a körös-körül növő hatalmas fákon, melyeknek halkán csilingeltek a levelei. Nyomát sem látta a sötét lovaknak, akik el akarták lopni a varázserejét.

A varázslatos póni elégedetten horkantott, közben mozgás támadt, és egy idősebb, bölcs ábrázatú ló lépett elő.

– Csillag! – Üstökös fejet hajtott a Vilámló ménes vezetője előtt.

Az idős ló sötét szeme ellágyult a szeretettől.

– Örülök, hogy újra látlak, Üstökös! De hol van Fatima? – kérdezte mély, lágy hangon.

– Nincs itt? Akkor még mindig veszélyben van! – nyerített szomorúan Üstökös.

Fatima játékból kölcsönvette a Hatalom követ, ami megvédte a Villámló ménest a sötét lovaktól, de a kő véletlenül elveszett, amikor a varázslatos póni ikrek felhőfogócskát játszottak. Üstökös később megtalálta a követ, de mielőtt szólhatott volna, Fatima elszökött, mert azt hitte, nagy bajba került.

– A testvérem még mindig azt hiszi, hogy veszélybe sodorta a Villámló ménest, és képtelen megbocsátani magának – magyarázta Üstökös az idősebb lónak. Gombócot érzett a torkában, amikor rájött, hogy az ikertestvére még mindig egyedül bujdokol, messze az otthonától.

Csillag lassan csóválta bölcs, öreg fejét.

– Újra utána kell menned, ifjú barátom. Találd meg Fatimát, és mondd meg neki, hogy a Hatalom köve biztonságban van, aztán hozd haza őt!

Üstökös sötét ibolyaszínű szeme megvilant. Felemelte a fejét.

– Azonnal indulok!

– Várj! – parancsolt rá Csillag. Toppanzott a lábával és a füvet kaparta. Megjelent egy tüzes opál, amiben néha szivárványszínű fény villant. – A kő majd segít megtalálni őt.

A varázslatos póni közeledett a Hatalom kövéhez. Selymes, szivárványszínű szőre megborzongott, amikor mélyen belenézett a szivárványos mélységbe. A kő megnőtt és vakító fény áradt belőle.

A közepén egy kép formálódott. Üstökösnek elakadt a lélegzete, amikor látta Fatimát egy távoli világban átnyargalni egy zöld domboldalon a határtalan kék ég alatt.

– Meg kell őt találnom! – nyerítette.

Vakító ibolyaszínű fény villant, és Üstökös köré szivárványszínű köd gyűlt. A lobbogó arany sörényű és farkú, krémszínű póni eltűnt, ahogy csillámló aranytollas szárnya meglibbent. A helyén elegáns connemara póni állt almásszürke bundával, sötétebb szürke sörénnyel és farokkal, valamint ragyogó, sötét ibolyaszínű szemekkel.

– Nincs vesztegetni való idő! Indulj rögvest! – sürgette Csillag. – Használd ezt az álcát! Találd meg az ikertestvéredet, és hozd vissza őt épségben!

– Úgy lesz! – fogadta meg Üstökös.

Az almásszürke póni szőrében ibolyaszínű szikrák gyúltak. Üstökös felhorkant, amikor érezte, hogy gyúlik benne a varázserő. A csillogó szivárványszínű köd egyre gyorsabban kavargott, és magába szívta őt...

★ 1. fejezet ★

Marcie Locke szíve hevesen vert, ahogy ott állt a kert végében, és átnézett a kerítésen a szomszédos mezőre. Nagy, régi fészker állt az egyik oldalon; tökéletes lesz istállónak és nyergesnek. Az új pónija imádni fogja a karámját!

Marcie ragyogó mosollyal képzelte el, mennyire élvezi majd, ahogy a saját pónijáról gondoskodik. Fantasztikus lesz, hogy kilovagolhat, amikor csak akar. Talán még arra is ráveheti apát, hogy állítson fel egy díj-ugrató pályát a mezőn.

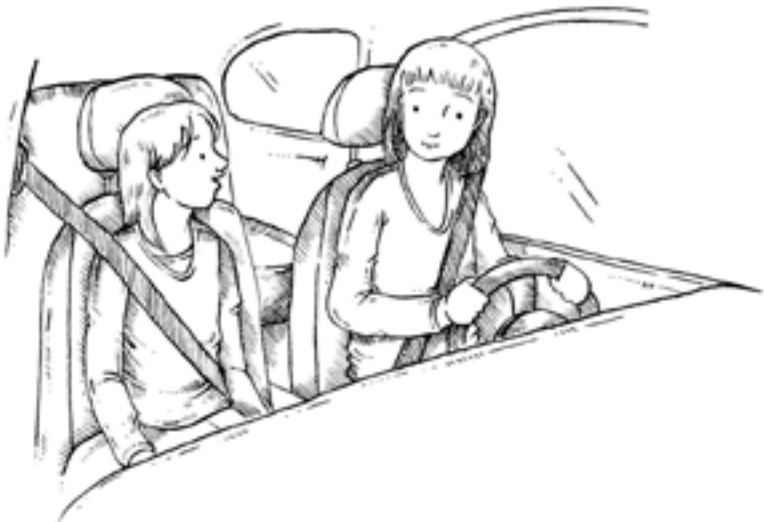
– Marcie! Hol vagy? – szólította az anyukája türelmetlenül. – Indulnunk kell! Megvárak a kocsiban!

– Jövök már! – válaszolta a kislány.

Sarkon fordult, és a kerten át visszament a házba. A bejárati ajtó becsapódott mögötte, ahogy kisietett a kocsifeljáróra.

– Bocs, anya! – Marcie bevágódott az anyósülésre, az iskolatáskáját ledobta a lábához, és bekötötte az övét.

– Hmmm. Nem kell találgatnom ahhoz, hogy tudjam, hol voltál – mondta Mrs. Locket és féloldalasan rámosolygott, miköz-

ben arra várt, hogy a forgalom lehetővé tegye, hogy kifordulhasson.

Marcie visszamosolygott rá, a szeme ragyogott a boldogságtól.

– Apu mikor fog értesülni az előléptetéséről? – kérdezte. A férfi megígérte a lányának, hogy amint megerősítik az új állását, kap egy pónit.

– Azt hiszem, ma délután – válaszolta az anyukája.

– Szuper! Elkezdhetünk eladó pónikat keresni! Ma péntek van, úgyhogy miénk az egész hétvége! – lelkesedett izgatottan Marcie. De aztán sóhajtva gondolt a legjobb barátnőjére, aki nemrég elköltözött. – Bár csak Lara még mindig itt lenne! Neki rengeteg pónis magazinja van. Átnézhattük volna, hogy segítsen eldönteni, milyen pónit szeretnék.

– Nagyon hiányzik, igaz? Kár, hogy ilyen messzire kellett költöznie. De mindketten

megígértétek egymásnak, hogy tartjátok a kapcsolatot telefonon és e-mailben, nem? Lara pedig bármikor eljöhet hozzánk az iskolai szünetben – tette hozzá Mrs. Locket.

Marcie tudta, hogy az anyukájának igaza van, de abban a pillanatban ettől nem érezte sokkal jobban magát.

Nem lesz ugyanolyan, ha a legjobb barátjánője nem él a közelében. Larával az iskola-előkészítő óta ismerték egymást, és a suliban is mindig egymás mellett ültek. Minden hétvégét együtt töltötték, felváltva lovagoltak Lara póniján, Csavargón.

– Lara biztosan teljesen elfelejt majd engem – mondta bánatosan Marcie. – Lefoglalja majd, hogy új barátokat szerezzen, és velük lovagoljon.

– Biztosan emlékezni fog a régi barátaira is – vigasztalta az anyukája gyengéden. – És ne feledd, hogy lesz egy vadiúj oka is, amiért ezer örömmel jön majd látogatóba!

– Jaj, igen! Az új pónim! – kiáltott fel Marcie és egy kicsit megint felvidult,– Lara mindent tudni akar majd róla, és biztosan lovagolni is szeretne rajta.

Ahogy a zsúfolt utcákon haladtak, Marcie gondolatai elkalandoztak, pónikat látott maga előtt minden elképzelhető fajtában és színben. Rengeteg csodaszép állat létezik. Az övét honnan veszik majd? Vajon hogy fogja hívni?

Odaérték a sulihoz, és anya kitette őt a kapunál. Marcie adott neki egy puszit és intgetett, amikor elindult. Kótyagosan sétált be a suliba; csak az új pónija járt a fejében!

Amikor szokásos ablak melletti padjához ért, látta, hogy Jessica Evans már ott ül. A lány felnézett és elmosolyodott, amikor Marcie letelepedett.

– Szia, Marcie! A tanárnő mondta, hogy üljek ide. Én vagyok az új padtársad!

Marcie elmosolyodott.

– Hát... helló, Jessica. – Jessica egyáltalán nem zavarta, de soha, senki nem léphetett Lara helyébe.

Miközben a többiek bejöttek és leültek a helyükre, Jessica az új számítógépes játékról kezdett mesélni Marcie-nak, amit a szülinapjára kapott.

– Szuper konzolja van. Tegnap este végig a bátyámmal játszottam, és nagyon magas pontszámot értem el! Piszok féltékeny volt. Te mit csináltál? – kérdezte.

– Kitettem egy zablás, kantáros posztert a szobámban. Van rajta mindenféle, csikó-

zablák és orrszíjak is – kezdte Marcie lelkesen. – Nemsokára kapok egy saját pónit, úgyhogy azon gondolkodom, hogy új szerzőket veszek neki... – Elakadt, amikor észrevette Jessica üres arckifejezését.

– Én egyáltalán nem értem mi a jó a pónikban meg a lovaglásban – jegyezte meg Jessica. – Vagyis, mi olyan nagy ügy abban, hogy nyargalunk a sáros mezőn meg hasonló, és jéggé fagyunk? Aztán meg korán kell kelni és bűdös, koszos, régi istállókat kell takarítani és trágyadombokat gyártani, nem?

– Hát, igen – ismerte be Marcie. – De én szeretem a lovak szagát, és mást is lehet csinálni, ami mókás. Ez is hozzátartozik a póniról való gondoskodáshoz.

Jessica szeme hitetlenkedve tágra nyílt.

– Mókás? Inkább lógnék fejfel lefelé! Én maradok a számítógépes játékaimnál, köszi!

– Rendben. – Marcie nem igazán tudta, mi mást mondhatna. Rátört a magány érzé-

se, és rájött, hogy jobban hiányzik neki Lara, mint valaha.

A nap további része mintha egy örökkévalóságig tartott volna, és Marcie megkönynyebbült, amikor megszólalt az órák végét jelző csengő. Amint Miss Slater elengedte az osztályt, fogta a táskáját és kiszaladt, hogy találkozzon az anyukájával.

– Apa üzent neked? – kérdezte mohón, miközben hazafelé tartottak.

Mrs. Locket a fejét rázta.

– Még semmi hír. Most az egyszer türelmesnek kell lenned! Bár tudom, hogy nem az erősséged! – nevetett.

Marcie elvigyorodott.

– Türelmetlen lennék? Én?

Amikor hazaértek, Marcie felszaladt az emeletre, hogy levegye a sulis ruháit. Épp a farmerjét vette fel, amikor hallotta a bejá-

rati ajtót. Apa hazajött! Kiszaladt a szobájából, leszáguldott a lépcsőn, kettesével szedte a lépcsőfokokat.

– Szia, apa! – köszönt Marcie éneklősen, és izgatottan nézett fel rá. Megtorpant. Miért ilyen komoly apa arca? Ma mindegyüknek jó napja van!

– Szia, kincsem! – Mr. Locket felakasztotta a dzsekijét, és végigszántott az ujjjaival rövid, barna haján. – Anya hol van?

– Ő... a konyhában csinálja a vacsorát, azt hiszem – felelte Marcie, és kezdte érezni, hogy valami baj van.

Kiment és odaállt az anyukája mellé, miközben apa leült az asztalhoz, és mesélni kezdett.

– Attól tartok, rossz hírem van. Ma késő délután mindannyiunkat behívtak egy megbeszélésre, és elmondták, hogy a cég megszűnik – magyarázta. – Új állást kell keres-

nem. És, hogy őszinte legyek, ahogy most állnak a dolgok, ez eltarthat egy darabig.

– Istenem! Ez szörnyű hír! – Mrs. Locket lerogyott a konyhaszékre a férje mellé, és megfogta a kezét. – Megoldjuk! Csak meg kell húznunk a nadrágszíjat – jelentette ki határozottan.

Marcie szíve összeszorult. Egy olyan drága állat, mint egy póni, biztosan olyan megszorítás, amiről anya beszél. De az ajkába harapott és apára nézett. A férfi sápadt és feszült volt, bár nagyon igyekezett bátornak tűnni. Marcie nagyon sajnálta őt.

Odament és mindkettőjüket megölelte.

– Nagyon sajnálom a munkádat, apa! És kicsit még várhatok a pónira.

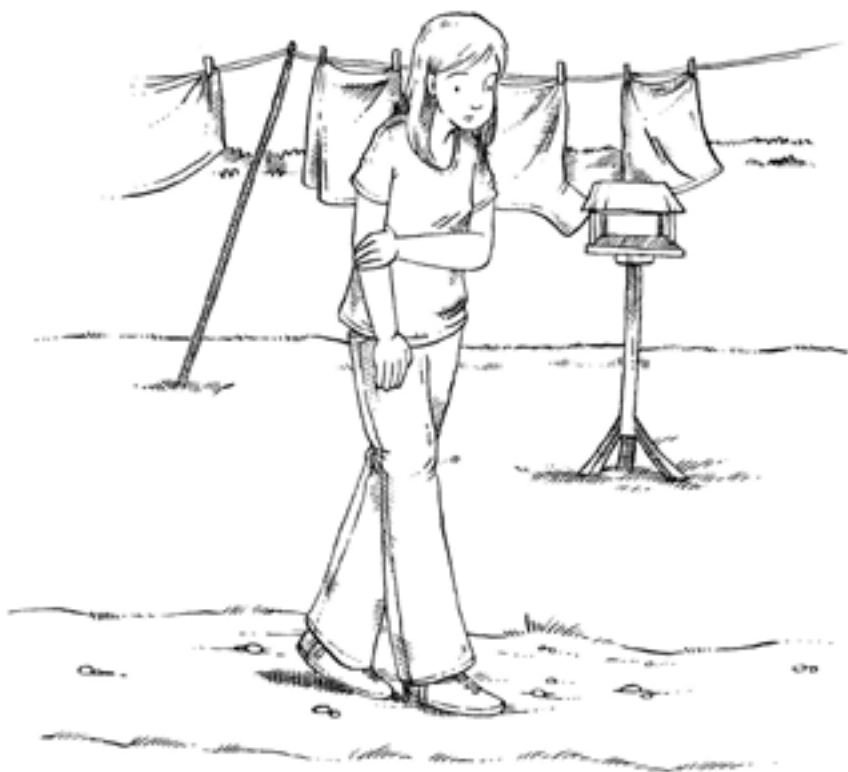
– Kösz, kincsem! Ilyen az én nagylányom!
– Az apukája viszonzta az ölelést, és puszit nyomott a feje búbjára. – És ne aggódj! Anyával meg fogjuk oldani.

Marcie bólintott. Tudta, hogy a szüleinek sok mindent kell megbeszélniük.

– Azt hiszem, én... kiülök a kertbe... vagy ilyesmi – mondta.

Az anyukája szórakozottan bólintott.

Marcie kiment és elballagott a karámig. Sóhajtván gondolt arra, hogy még jó ideig üres maradhat. Bárcsak itt lenne Lara!

Átmehetne hozzá egy hosszú, vigasztaló beszélgetésre.

Hirtelen mozgást vett észre a régi fészker közelében.

Meglepetésében elkerekedett a szeme, amikor egy almásszürke, sötétebb színű sörényű és farkú póni lépett elő mögüle és elindult felé.

– Segítenél nekem, kérlek? – kérdezte bársonyos nyerítéssel.